

Reisz Imre És Imréné Házassági Évfordulója

Ez a fénykép a szüleim házassági évfordulóján készült 1955-ben Budapesten. Nem nagyon volt pénzünk akkor, úgyhogy csak otthon ünnepeltük meg az évfordulót. A szüleim 1930-ban házasodtak az óbudai zsinagógában. Nem tudom pontosan, hogy hol ismerkedtek meg a szüleim, de lehetséges, hogy onnan származik az ismeretség, hogy mindkét részről Felvidékre valók. Az édesanyám, Breiner Olga 1907-ben született Óbudán. A háborúig nem dolgozott. Édesapám, Reisz Imre 1898-ban született Budapesten. Jófejű, kiváló kezű ember volt, megvolt az érettségije [lásd: érettségizettek aránya 1920 körül] is, és szeretett volna tovább tanulni, de a numerus clausus miatt nem tanulhatott tovább. Mert itthon nem volt neki munkája, és nem tanulhatott, akkor kiment Párizsba vagy talán Lyonba, és ott egy selyemgyárnak dolgozott. Magyar motívumokat rajzolt, és a gyárban abból nyakkendőket készítettek. Úgy 1925 és 1930 között volt kint. Aztán hazajött, összeházasodtak anyámmal, és mert nem kapott állást, kimentek Hollandiába. Édesapám cinkográfus volt, és a nyomdászoknál nagyon erős volt a szakszervezet, és azon keresztül jutott álláshoz Rotterdamban. A születésem előtt jöttek haza, és aztán már kapott apám itthon is állást. A Nyomdászok Szakszervezete a Szociáldemokrata Párthoz tartozott. Az édesapám, ha jól emlékszem, valamilyen végrehajtó bizottsági tag volt a Szociáldemokrata Pártban. Ahogy édesanyám mesélte, Óbudán intenzív kulturális tevékenység folyt, volt a zsidó ifjaknak egy köre, oda jártak, rendeztek rendszeresen bált, ismerkedtek. A nagybátyám, Breiner Nándor, az édesanyám és a nagynéném, Breiner Ilona oda jártak. Aztán volt a Bródi kávéház -- a Bródiék is zsidók voltak, volt egy szeszgyáruk és egy jéggyáruk meg egy hamuzsírgyáruk és az a kávézójuk --, és ide jártak Óbuda polgárai, köztük zsidók is. Az apám kevesebbet járt oda, mert neki olyan elfoglaltsága volt, hogy egy órára ment munkába, és késő este jött haza, de azért az édesanyám el-elment oda. Anyukám és apukám is olvastak, Thomas Mannt, Móricz Zsigmondot, Jókait, az európai klasszikusokat. Azt gondolom, hogy amikor én iskolában voltam, az anyukámnak akkor több ideje volt olvasni. Amikor apám és anyukám együtt voltak otthon délelőtt, akkor volt idejük olvasni is.